

POSTANOWIENIE

Dnia 1 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **R. B.**,

skazanego z art. 278 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. i art. 224 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 1 sierpnia 2023 r.,

osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie

zakończoną wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 7 grudnia 2000 r. sygn. akt II AKa 208/00,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach

z 25 sierpnia 2000 r. sygn. akt III K 46/00,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z 25 sierpnia 2000 r. sygn. akt III K 46/00 uznał oskarżonego R. B. za winnego popełnienia przestępstw z art. 278 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. i art. 224 § 1 k.k., za które wymierzył mu kary jednostkowe oraz karę łączną 3 lat pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z 7 grudnia 2000 r. sygn. akt II AKa 208/00, po rozpoznaniu apelacji zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W dniu 20 marca 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego zatytułowane „wniosek”, w którym wniósł o wyznaczenie obrońcy z urzędu w postępowaniu wznowieniowym. W piśmie tym skazany zamieścił obszernie wywody, które w jego ocenie mają uzasadniać potrzebę wznowienia postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 7 grudnia 2000 r. sygn. akt II AKa 208/00.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego R.B. jest oczywiście bezzasadny i dlatego należało odmówić jego przyjęcia.

Zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k., sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia braków formalnych, jeśli treść wniosku wskazuje na oczywistą jego bezzasadność, przez którą należy rozumieć brak racjonalnych podstaw do merytorycznego badania warunków wznowienia. Jest zatem na pierwszy rzut oka niewątpliwy, w związku z czym nie wymaga szczególnego badania, że wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia.

W analizowanym wniosku nie wskazano na żadne okoliczności, które po myśli zamkniętego katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b czy art. 542 § 3 k.p.k., stanowią wyłączną podstawę do wznowienia postępowania w sprawie. Brak wskazania podstaw wznowienia albo ograniczenie się tylko do złożenia wniosku o ustanowienie pełnomocnika w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie, może wskazywać na oczywistą jego bezzasadność (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 września 2015 r. sygn. II KO 49/15). Takiej podstawy nie stanowi przekonanie wnioskodawcy o tym, iż został skazany niesłusznie lub na zbyt surową karę.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uznał, że nie ma podstaw do wzywania skazanego do uzupełniania braków formalnych wniosku ani do wyznaczania mu obrońcy z urzędu celem wydania opinii w przedmiocie istnienia podstaw do wznowienia postępowania lub ich braku. Zasadność tego stanowiska wynika również z faktu, iż kwestia istnienia podstaw do wznowienia postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 7 grudnia 2000 r. sygn. akt II AKa 208/00, była już badana we właściwym trybie

wielokrotnie (IV KO 3/16, IV KO 23/17, IV KO 29/18, IV KO 4/19, IV KO 108/19 i IV KO 66/20). Podkreślić trzeba, że w postępowaniach wznowieniowych inicjowanych wnioskami skazanego, zapewniono mu również możliwość skorzystania z pomocy prawnej, wyznaczając obrońcę z urzędu celem sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania lub poinformowania sądu o niestwierdzeniu podstaw do jej wniesienia. Analiza wniosku R.B. prowadzona w kontekście materiałów zawartych w aktach wymienionych wyżej spraw wskazuje, że nie podnosi on żadnych nowych kwestii, które nie byłyby już rozpoznawane w ramach wcześniejszych postępowań wznowieniowych. Z treści tego wniosku wynika bowiem, że skazany nie zgadza się oceną materiału dowodowego i ustaleniami faktycznymi, na których oparto wydany w jego sprawie prawomocny wyrok skazujący. Odnosząc się zatem do problematyki wznowienia postępowania na wniosek strony, Sąd Najwyższy nie widzi potrzeby przetwarzania po raz kolejny treści art. 540 k.p.k. Wystarczającym jest przypomnienie, że wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia dotyczącym prawomocnych i podlegających wykonaniu orzeczeń, a przedmiotem postępowania inicjowanego wniesieniem wniosku o wznowienie nie jest ponowne badanie kwestii odpowiedzialności karnej, lecz istnienia ściśle określonych w przepisach Kodeksu postępowania karnego podstaw wznowieniowych. Oznacza to, że rolą Sądu Najwyższego nie jest ponowne analizowanie materiału dowodowego i prawidłowości ustaleń faktycznych stanowiących podstawę odpowiedzialności skazanego.

Niezależnie od powyższego i tego, iż Sąd Najwyższy nie dopatrył się podstaw do wznowienia postępowania z urzędu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 14 listopada 2019 r. sygn. IV KO 108/19, już samo powtórzenie we wniosku o wznowienie okoliczności będących już wcześniej przedmiotem rozpoznania w postępowaniu o wznowienie postępowania, stanowi wystarczającą przesłankę oczywistej bezzasadności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2022 r. sygn. II KO 11/22) – upoważnia do odmowy przyjęcia rozpoznawanego wniosku R. B. w trybie art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k. Wynikający z takiego rozstrzygnięcia brak materii wznowieniowej wyklucza merytoryczne rozważania dotyczące słuszności wspomnianych na wstępie obszernych wywodów skazanego zawartych w złożonym piśmie, gdyż byłoby to sprzeczne z istotą

instytucji wznowienia postępowania. Nie oznacza to jednak, że nie jest możliwe złożenie kolejnego wniosku. Musi być on jednak sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego i prezentować podstawy wznowieniowe przewidziane w k.p.k.

Wobec zaistnienia okoliczności, o której mowa w art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k., co *prima vista* wskazuje na brak podstaw wznowieniowych wskazanych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k., nieracjonalne i niecelowe byłoby kontynuowanie czynności procesowych mających doprowadzić do uzupełniania braków formalnych wniosku przez wyznaczenie skazanemu obrońcy z urzędu (czy zwolnienie go z obowiązku uiszczenia opłaty), skoro okoliczności wskazane przez skazanego obiektywnie nie mogą doprowadzić do wznowienia postępowania.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

(B.B.)

[as]